

ת"פ 44334/12 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות לכיש נגד א ז - נוכח

בית משפט השלום בקריה גת

13 יוני 2018

ת"פ 44334-12-15 מדינת ישראל נ' ז
בפני כב' הסגנית נשאה נגה שמואלי-מאיר

הנאשם

באמצעות תביעות לכיש
ע"י ב"כ עוז عمית חומר - נוכח
נ ג ד

הנאשם

ע"י ב"כ עוז איתן פרידמן - נוכח

גור דין

רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתווך, ביום 16.12.2015 בין השעה 23:30 לשעה 00:24 או בסמוך לכך, ניטש ויכוח בין הנאשם לבין רעייתו (להלן: "המתלוננת"), שהייתה בחודש החמשי להריוןה באותה עת, וזאת על רקע יחסם של הנאשם למטלוננת. הויכוח התנהל בנוכחות ילדיהם הקטנים של בני הזוג, ובמהלכו סירכה המתלוננת להכין אוכל לנאים. בנסיבות האמורות, הנאשם איים על המתלוננת, באומרו: "אני ארצת אותך, החיים שלך תלויים بي, רק בזכות הילדים שלי את נשמת ואני אחילט מתי לגמר עלייך, את יודעת מאיפה אני אתחיל?". בהמשך לאלה, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שדחף אותה. המתלוננת בקשה מה הנאשם שייחל ממעשי, ובתגובה האחרון איים עליה, באומרו: "CCR אני רוצה להתעלל בך כך שתאת חיה לגמור אותך תוך כדי".

עוד נטען, כי כשנה עברו ליום 17.12.2015, בשעות הלילה, ניטש ויכוח בין הנאשם למטלוננת. הויכוח התנהל בנוכחות ילדיהם הקטנים של בני הזוג, ובמהלכו הנאשם תקף את המתלוננת בכך שהתקרב לפניה ונגח באפה באמצעות ראשו. כהצאה מכך, נגרמה למטלוננת חבלה של ממש, בכך שדים זב מאפה.

2. הנאשם הודה במיחס לו לעיל, והורשע על יסוד הודהתו זו בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש בגין זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **תקיפה סתם של בן זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; **ואיזמים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. במסגרת הסדר הטיעון אשר נכרת בין הצדדים, הוסכם כי עובר לשמייעת הטיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסجيل בעניינו. כמו כן, הוצהר כי עדמתה העונשית של המאשימה בתיק זה הינה למסר בפועל ואילו ההגנה תבקש לשקל את ביטול הרשותו של הנאשם.

4. **בתסקירות שירות המבחן** מיום 28.12.2016, מלאץ השירות להורות על ביטול הרשותו של הנאשם, ולהשיט עליו

עונשים של צו מבחן, צו של"צ והתחייבות.

מטעמים של צנעת הפרט, לא עולה עלי גזר הדין את כל המפורט שם, בלבד מלצין כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו וביטה עליהם חרטה. כמו כן, הלה התבישי בתנהגו והבע מוטיבציה לעורר ניסיון לשיקם את המערכת הזוגית תוך העזרה בגורמים טיפולים ומגזרים מבני עדתו. יחד עם זאת, צוין כי הנאשם טשטש את נסיבות ביצוע העבירות ומצער את חומרתן.

עוד צוין בתסקיר, כי בני הזוג החלו בתחילת גישור זוגי אצל מכובדים בני הקהילה האתיופית. בנוסף, במסגרת צו פיקוח מעצר, הנאשם השתתף בקבוצת טיפולית של שירות המבחן בתחום האלימות הזוגית. הטיפול בקבוצת נמשך בשלושה חודשים, והנאשם הגיע לרוב המפגשים. נמסר כי הנאשם גילה יכולת להיעזר בהליך הטיפולי הקבוצתי, לבחון את עמדותיו הנוקשות ואת צרכי השליטה המוגברים. כמו כן, הנאשם הביע נכונות להמשיך בקשר טיפולית בתחום, עם סיום השתתפותו בקבוצת הטיפולית, השתלב הטיפול פרטני במרכז למניעת אלימות במשפחה. שם, הנאשם הגיע באופן עקבי לשיחות פרטניות אחת לשבוע, שיתף בקשריו ועשה מאמץ להבין את דפוסי התנהגו. לצד האמור, נמסר כי במהלך דצמבר 2016 הנאשם התקשה להתמיד וביטל פגישות על רקע מתייחסות במקומם לעבודתו ומעבר לחברת אחרת.

לבסוף, לאחר שהביא בחשבון את מכלול השיקולים הרלוונטיים, העיריך שירות המבחן כי הנאשם נשקף סיכון ביןוני-גבוה להישנות עבירות כלפי המתלוונת. סיכון זה, כך להערכתו של שירות המבחן, עשוי להציג עצמו אם הנאשם ישתלב בטיפול המשך "יעודי בתחום האלימות הזוגית לטווח הארוך ומתלוונת תשתלב בטיפול המתאים לצרכיה.

5. בהמשך, ולאחר שירותי המבחן התבקש לבחון אפשרות להקל בתנאי שחרורו של הנאשם, הוגש בעניינו תskinרים נוספים. הגם שהשאלה שעמדה האם השירות המבחן נגע לנסיבות המבחן של הנאשם, השירות הביא בתskinרים אלה גם נתונים שיכולים להיות רלוונטיים לעניין העונש. וכך, **בתסקיר מיום 06.04.2017**, נמסר כי הנאשם התקשה להגיע בעקבות לשיחות הפרטניות במרכז למניעת אלימות במשפחה, ולכן הטיפול הופסק. כן נמסר, כי לזכות המוטיבציה שהביע הנאשם, נעשו כמה ניסיונות על ידי שירות המבחן לזמן על מנת לתאם מועד לראיון בקבוצת טיפולית, אך ניסיונות אלה לא עלו יפה בגלל נסיבות הקשורות ב הנאשם.

בהמשך כאמור, ולאחר ששוחח עם המתלוונת (עדמה הוגשה במסגרת פסקה חסיה), התרשם שירות המבחן כי לנאמן צרכי שליטה מוגברים, דחיסה ועוצמות רגשות גבוהות ולא מוסומות. כמו כן, שירותי המבחן מסר כי ביצע הערכת סיכון מחודשת, ובמסגרתה העיריך שבירועו השתלבות בטיפול "יעודי ומובנה, אינטנסיבי וארוך טווח" - נשקף מה הנאשם סיכון גבוהה לביצוע עבירות דומות בעתיד. וכך, **בתסקיר מיום 24.04.2018**, נמסר כי הנאשם הבע מוטיבציה מילולית לשתלב בטיפול אולם, שירות המבחן התרשם כי הדבר נבע מרצונו לקדם את בקשתו להקלה בתנאים המגבילים ואת תוכאות ההליך המשפטי ולא מתוך מודעות לקשייו ולצורך בשינוי דפוסי התנהגו. עוד נמסר כי להערכת השירות, הימנענות המתלוונת להיענות לפניות השירות מבטאת חשש מפני הנאשם עקב רמת הסיכון הגבוה הנש��פת הימנו. משכך, לא בא השירות בהמלצתה להקל בתנאי המגבילים.

6. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום **13.12.2017**, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות; מחוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום **14.01.2018**, עולה כי בשל התדרדרות במצבו הרפואי של הנאשם עקב תאונה, הלה אינו قادر לשמה במסגרת עבודות השירות; מחוות דעת

עדכנית מטעם הממונה על עבודות השירות מיום **20.06.2018**, עולה כי בשל בעיותו הרפואיים (אורטופדיות) הנאשם אינו כשיר לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת המעשים שביצע הנאשם ועל הערכם המוגנים שנפגעו בתוצאה מכך. כמו כן, באת כוח המאשימה ביקשה להפנות, בין היתר, לכך שמעשיו של הנאשם געשו בשתי הזרמיות שונות; לעובדה שהאלימות שהופעלה על ידי הנאשם נמצאת ברף חומרה גבוהה; ולחבליה שנגרמה למתלוננת בתוצאה מלאימת זו. לבסוף, באת כוח המאשימה סקרה כי מתוך העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם נע בין 5 ל- 12 חודשים מאסר, וביקשה לגוזר את עונשו ברף העליון של מתחם זה.

אשר לשאלת הרשעה, באת כוח המאשימה התנגדה להמלצת שירות המבחן, תוך שנטען כי הנאשם לא הוכיח שעלולה להיגרם לו פגיעה קונקרטית כלשהי תיוותר כל כנה. עוד בעניין זה, ביקשה באת כוח המאשימה להזכיר כי שירות המבחן העירק שנש��פת מהנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות עבריות דומות.

כאן יציין, כי בדיון נוסף שהתקיים מאוחר יותר, לאחר שניתנה להגנה הזדמנויות להציג מסמך שייהי בו כדי לתמוך בטענה כי הרשעה עלולה להוביל לפיטוריו של הנאשם, **המאשימה "ריככה" במידת מה את עמדתה העונשית, ועתה להשיט על הנאשם מאסר שיכל Shirouza בעבודות שירות, ממש התקופה המקסימלית** (עמ' 16, שורה 24, בפרוטוקול הדיון מיום 20.02.2017).

8. באת כוח הנאשם ביקשה להזכיר שעובר הנאשם תוך הסתייעות בשירות המבחן; לחריטה שהביע על מעשיו; לעובדה כי התחנן בגיל צעיר ולקשאים שעמדו ברקע של נישאים אלה; לכך שלמתלוננת לא נגרמו חבלות ממשמעותיות; וכן שהנאשם היה עזר בתיק זה אחורי סורג ובריח ובמה שחרר תחת תנאים מגבלים. כמו כן, הפנתה ההגנה למופיעינו החוביים של הנאשם, ובכללה זה לעבורי הפלילי הנקי; לכך שביצע שירות צבאי מלא; ולעובדה כי מדובר באדם נורמלי המשולב בשוק התעסוקה.

אשר לשאלת הרשעה, נטען כי הנאשם עובד כנהג אוטובוס בחברת "אפיקים" וכי אם הרשעתו תיוותר על כנה הוא יפוטר מעובdetoo זו, מה שיביא לפגיעה כלכלית קשה מאוד. בהזדמנות זו אף נטען, כי מתוך העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם צריך לנوع בין אי הרשעה לבין מאסר בעבודות שירות. בסיום של דברים, ביקשה ההגנה לאבחן את ענייננו של הנאשם מעניינים של הנואשים אשר נדונו בפסקה שהוגשה מטעם המאשימה, ועתה לאמץ את המלצות שירות המבחן.

9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה الأخيرة", התנצל על מעשיו וטען כי נתרם מהטיפול לו זכה במסגרת שירות המבחן וכי הוא מתכוון להמשיך בקשר לטיפולו. לבסוף, הלה ביקש כי בית המשפט יתחשב בו, על מנת שיוכל לשקל את הזוגיות שלו ולהמשיך לפרק את משפחתו בכבוד.

10. יצוין כי לבקשת המאשימה בתום הטיעונים לעונש, וב הסכמת ההגנה, ניתנה לנאשם הזדמנויות להציג מסמך מטעם מעסיקו (ושיהיה בו כדי לתמוך בטענה לפיה הרשעתו בדיון תוביל לפיטוריו), ועל כן הדיון נדחה. ואכן בהמשך, הוגש

לעיננו של בית המשפט שני מכתבים מאת דוד נסימי, מנהל סניף בחברת "אפיקים" המעשיקה את הנאשם (שני המכתבים סומנו נ/1). התייחסותו של בית המשפט לשני מכתבים אלה תובא בהמשך.

דין והכרעה

11. בסימן א' 1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסיף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** עקרון המנחה בענישה. כאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם (ר' גם ע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל, (18.04.2014); וע"פ 452/14 ניסים דבוש נ' מדינת ישראל, (03.04.2012)).

בהתאם למתחו שנותה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסקתו של בית המשפט העליון, שומה על בית המשפט בעת גזרת העונש לנקוט בהליך תלת שלבי: תחילה, ממקום בו מדובר בנאש שהורשע בכמה עבירות, יש לקבוע אם הן מהוות "איורע אחד" או כמה איורים נפרדים; בשלב השני, וככל שייקבע כי מכלול מעשיו של הנאשם מהוות "איורע אחד", יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין אותו איורע; בשלב השלישי, יגורר בית המשפט את עונשו של הנאשם בגין המתחם שנקבע או מחוץ לו, ככל שמתקייםים שיקולי שיקום או מנגד שיקולים של הגנה על שלום הציבור (ראו ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

קביעת מתחם העונש ההולם

12. ראשית חוכמה יצוין, כי המאשימה עתרה לקבע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ובשים לב ל"מבחן הקשר הדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 13/13 אחמד בני ג'ابر נ' מדינת ישראל, (29.10.2014); ע"פ 15/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015); ע"פ 14/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015)), בדין עשתה כן.

שכן בעניינו, חרף העובדה שבין הערים חלף פרק זמן שאינו מבוטל, המדבר בעבירות אלימות שבוצעו במסגרת אותה מערכת יחסים זוגית קולקטיבית, כנגד אותה המתלוונת ובאותו המקום. בנסיבות אלה, יש לראות מעשיו של הנאשם כמסכת עברינית אחת וקבעו כי קיים "קשר הדוק" בין מכלול הערים (ראו והשו בעניין זה פסק דין של בית המשפט המחויז בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 10-04-7848 מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר, (28.07.2015), שם אמnum לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתחום המשפטה, אך הרצינול העומד האחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן,יפה גם לעניינו). אשר על כן, כאמור, אקבע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, כפי עתירת המאשימה.

לצד האמור ועל כל פנים, בטרם קביעת מתחם העונש הולם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבולע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגיןו, וכל מעשה יזכה להתייחסות רואיה ונפרדת בעת הליך גזרת העונש (ראו והשו דבריו של בית המשפט המחויז בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 13-08-39844 פאץ אבו רקיק, (26.12.2013)).

13. לגופו של עניין, כאמור בסעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש הולם תישא בהתאם לעקרון ההלימה

(הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות ביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, מידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוגעת.

14. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממשי האלים הפיזית של הנאשם כלפי רعيתו, הינם שמירה על שלומות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובמיוחד בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. כך גם, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרים רחוק מכך עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשיות או כלכלית בעברין והן בשל הרצון לשומר על שלומות התא הזוגי, מה שמקשה עוד יותר על גילוון של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין. לא בכספי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה הגורמת חבלה של ממש והתקיפה סתםiocפל בשעה שלאו מבוצעות כלפי בית זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבירה של כב' השופט א' פרוקציה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (2007) 11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (2012) 19.04.).

בעצם ביצוע עבירות האויומים, פגע הנאשם בערכים שנעודו להגן על שלונות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיים גודע להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בנגד להסכמה החופשית, או להניאו מפעולה אחרת בקש לבצע (ר' והשו דבוריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). בדומה לעבירות התקיפה, גם חומרתה של עבירת האויומים מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בית זוג (ראו והשו: כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל, (2009) 20.08.2009)).

15. לאור הנسبות שנלו לbijoux העבירות, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובשים לב לכך שהנ禀ה תקף את המתלוננת בשתי הנסיבות שונות ובנסיבות ילדיים הקטינימ, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף ביןוני.**

16. במסגרת חינת **הנסיבות ביצוע העבירה, נתתי דעת**ו** ל貌יה של האלים אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת בשתי הנסיבות. וכך, האלים שהופעלה על ידי באירוע הראשון (מבחן קרונולוגית), עת נং**ח** באפה של המתלוננת, מצויה ברף חומרהBINONI-GBOVA, ואילו האלים שנטקה על ידי באירוע השני, כאשר דחף את המתלוננת, מצויה ברף הנמוך. כן נתתי דעת**ו** לדרגת החומרה של החבלה שנגרמה למתלוננת. CIDOU, עבירות התקיפה שבהן הורשע הנאשם יכולות לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות ועל דרגות חומרה שונות של חבלות, וברוי כי אין דין דחיפה כדי מהלומה אגרוף, ואין דין חבלה בדמות המטומה אחת כדי חבלות שענין פצעים מדמים באזרחים שניים בגוף. בעניינו, בגיןנו, בגיןם המעשיהם אשר יכולים להיכנס לגדיריה של העבירות שבהן הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשי(beschäleim) בשקלולם בשתי הנסיבות) מצוים ברף הבינוני, ואילו החבלה שנגרמה כתוצאה מהם מצויה ברף הבינוני-הנמוך.**

לצד קביעתי לפיה מעשה הדחיפה מצוי ברף הנמוך במדד החומרה של מעשי האלים השונים, הרי שעדין לא ניתן להתעלם מהעובדה שבעת שהנ禀ה תקף אותה, הייתה המתלוננת חדש החמיishi להרiona, ונסיבה זו תישקל לחומרה.

בהתאם לאמור, בית המשפט שוקל גם את הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשי של הנאשם, וביחסם הדברים אמרום בשים לב לעובדה שבאת ההזמנויות הנ禀ה התקרב אל פניה של המתלוננת ונং**ח** באפה, מעשה שעלול היה לגרום למתלוננת נזק חמור בהרבה מזה שנגרם לה בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם. דברים דומים אף צריכים

להיאמר בכל הנוגע למעשה הדחיפה שבוצע כלפי המתלוונת בשעה שכאماור, היא הייתה בחודש החמישי להריוינה, תוך שבנקול עלול היה להיגרם לה או לעוברה נזק כתוצאה מכך.

זאת ועוד, אף מעבר לנזק הפיזי שנגרם למתלוונת, יש ליתן את הדעת לכך שהעבירות בוצעו בנסיבות ילדיים של הנאשם והמתלוונת, מה שמוסיף ממד של חומרה למעשים. שכן, במקרים כאלה, מעבר לכאב הפיזי שנגרם למתלוונת, הרוי שיש לשער שהנואם אף גרם לתוצאות של בושה ועגמת نفس, הן למתלוונת והן לילדים הקטינימ, אשר יש להניחס כי נאלצו לשמעו את אביהם מאים על אם ולצפות בו בעודו דוחף אותה בהזדמנות אחת, ונוגח באפה וגורם לה לחבלת בהזדמנות אחרת. יתר על כן, אודות הנזק שנגרם למתלוונת ברמה הנפשית, אף ניתן ללמידה מהעובדת שזו נאלצה לפנות לקבלת סיוע ותמיכה במרכז למניעת אלימות, כפי שעולה מהתשקיף מיום 28.12.2016.

בנוספ, יש לשקו את טיבם של דברי האiom שהשמיון הנואם, כאשר במקורה הנדון מדובר באוים שבחלקם הם ספציפיים - לרבות את המתלוונת.

עוד יש ליתן את הדעת לכך שבאירווע השני (ימים 16.12.2015) בחר הנאשם לאים ולתקוף את המתלוונת על עניין של מה בכרך, לאחר שזו סירבה להזכיר לו אוכל. הדברים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לאירוע הראשון (כשנה עברו ליום 16.12.2015), כאשר גם שם אין כל אינדייקציה לכך שלמעשה התקיפה של הנאשם קדמה התגורות כלשהי מצדיה של המתלוונת. מנגד ולקולא, שקהלתי את העובדה כי מעשיו של הנאשם בוצעו מתוך התפרצויות כעס ספרטנית, בעידנה דרייתה, ומבלתי שקדם להם תכנון מוקדם.

17. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוגאת**, סקירת הפסיכה מלמדת כי ישנו מנגנון רחב של עונשים - החל מענישה צופה פנוי עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו, עבור בעוני מאשר למשך מספר חדשם לרכיבי בעבודות שירות, וכלה בעוני מאשר ארכיכים יותר, שבשים לב לאורכם אינם ניתנים לרכיבי בעבודות שירות - המושתים על הנאים השונים אשר הורשו ביצוע עבירות של אלימות בתוך המשפחה לצד עבירות איזומים. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ובכלל זה אופיה של האלימות שננקטה; חומרת החבלות שנגרמו, אם בכלל; מידת התכוון שקדם לעבירה; ועוד. בדומה, העונשים שימושיים על הנאים השונים בהתאם לתפקידם בתחום המתחמים או מחוץ להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם ונטילת אחריות; השתתפות בהליך טיפולים; גלים; וכיוצא באלה.

כדוגמה למנגד הענישה הרחב שלעיל, ראו: עפ"ג (מחוזי מרכז) 15569-12-15 מדינת ישראל נ' נגאוזר, (29.03.2016); עפ"ג (מחוזי מרכז) 36583-05-15 קפלון נ' מדינת ישראל, (טרם פורסם במאגרים) (17.11.2015); ת"פ (שלום רملה) 58560-12-14 פלוני נ' פלוני, (09.06.2010); ת"פ (שלום רמלה) 6064-12-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (20.07.2015); ת"פ (שלום רחובות) 22380-02-13 מדינת ישראל נ' פלוני, (04.03.2015); ת"פ (שלום טבריה) 52827-02-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (24.02.2015).

כאן יזכיר, כי בפסקיקה שלעליל אמן ניתן למצוא עונשים משני קטוטו של מנגד הענישה שעליו עמדתי קודם לכך, אולם נדמה כי עוני מאשר למשך מספר חדשם, לריצוי בעבודות שירות, הם העוניים הדומיננטיים שימושיים בדרך כלל, בעוד שרק בהתקדים נסיבות חריגות, וכך לאו לכך, נגזרים עוניים חמורים או קלים יותר. מה גם, וזאת חשוב לזכור, כי

גם לאחר תיקון 113 הענישה היא לעולם אינדיידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגוף של העירות והנסיבות הנלוות להן ולגוף של נאים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיים (ראו והשו [ע"פ 433/89 ג'ורגי אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג\(4\) 170, \(1989\); רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, \(05.05.2009\)\)}. קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדיריהם לעולם לא יכולם להיעשות על סמך הנסיבות של העירות \(ראו והשו \[ע"פ 1323/13 רוך חפן נ' מדינת ישראל, \\(05.06.2013\\); רע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, \\(11.06.2013\\)\\).\]\(#\)](#)

עוד יש לציין, כי בכל מקרה השיקול של "מידיות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקל בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזרת הדין (ראו בעניין זה [ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, \(25.06.2013\)\).](#)

18. ככלם של דברים, לאחר שנתי דעת למכלול השיקולים המועוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שפורט לעיל, וביחוד בשים לב לאופיה של האליםות שהופעלה מצדו של הנאשם (בشكلולה בשתי הזרמיות), לחבלה שנגרמה כתוצאה ממנה, לעובדה כי הנאשם תקף את המתלוננת בשתי הזרמיות שונות (כך שהוא הורשע בשתי עבירות של תקיפה, לצד עבירת האויומים), **מצאתו לקבע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינווע בין 3 ל- 14 חודשים מאסר בפועל, לצד פיצויו וענישה נלוות נוספת.**

בשולה של נקודה זו, אציון כי לא יוכל לקבל את טענת ההגנה, לפיו מתחם העונש ההולם במקרה הנדון צריך לנوع בין אי הרשעה לבני מאסר בעבודות שירות. בהתייחס לרף התחתון הנטען, יש לומר (והדברים עוד יותר בהמשך) כי אף ורק במקרים חריגים ימנע בית המשפט מהרשעתו של הנאשם שנמצא אשם בביצוע עבירה. קבלת עמדתה של הסגירות, תביא לידי כך שנאים ביצוע עבירות אלימות בתוך המשפחה ואשר נמצא כי בעניינם יש לגוזר עונש ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, יסיימו את עניינם כמעט באופן אוטומטי ללא הרשעה. בעצם כך, הלכה למעשה, יהفور החraig לכלל, וזאת בניגוד להלכה הנוגדת בשאלת אי הרשעה.

שאלת הרשעה

19. פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משוחכה ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים חריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן הרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, [רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, \(14.04.2010\); רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל, נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, \(10.11.2014\) \(להלן: "פרשת פרנסקי"\)\)\). זאת ועוד, בפסקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים \(לענין זה ראו: \[ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב\\(3\\) 337 \\(1997\\) \\(להלן: "פרשת כתב"\\) וע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שםש, פ"ד נ\\(3\\) 682 \\(1996\\)\\).\]\(#\)](#)

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוי בפרש כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העלון [בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד\(3\) 685, 690 \(2000\).](#)

20. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועינתי בתסקרי שירות המבחן, שוכנעת כי מקרה זה **אינו** נמנה בגדר אוטם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסתות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה ירושע בדיינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם **אינו** נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתיקי מנות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנענות מהרשעתו. ובמה דברים אמורים?

21. ראשית, סבורתני כי בנסיבותו של המקרה הנדון לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי עונישה אחרים.ברי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהחלט יתכן כי יהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להימנע מהרשעתו של הנאשם בעבירות זהה או דומות אלה שביצעה הנאשם. אולם כאמור, כל מקרה צריך להיבחן לנוכח נסיבותו הספציפיות ואת מרבית המשקל בעניין זה יש לתת לא ל"כותרות" של סעיף האישום, אלא למשיים גופם.

במקרה הנדון, מצאתי כי לנוכח חומרת מעשיו של הנאשם, ובוודאי מקום בו לא מדובר בנסיבות חד פעמיות שלו, כאשר הוא ביצע את העבירות כלפי המתלוונת בשתי הזדמנויות שונות שבאותה מהן נגח עם ראשו באפה, והכל בנוכחות ילדיהם הקטנים, לא ניתן להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי עונישה אחרים. ביטול הרשעתו של הנאשם עלולה לשולח לו ולציבור כולו מסר מוטעה של סלחנות, ויפים לעניין זה, דבריה של כב' סגנית הנשיא (כתוארה אז) ר' יפה-כ"ז בע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 מדינת ישראל נ' פנחס דdon, (20.09.2015):

"**חשיבות השמירה על ערך השוויון בפני החוק, שימושו, בין היתר, כי מי שעבר עבירה ירושע בגין ורק במקרה חריג שבחריגים ימנע בימה"ש מהרשעתו, מקבלת משנה משקל כאשר מדובר בעבירות אלימות שבוצעו בתוך המטרת המשפחה... להבנתו, ישנה חשיבות רבהazon בהרשעה בעבירות שענין אלימות במשפחה, נוכח הפיכתן של עבירות אלה למכת מדינה ונוכח הסכנה האורבת לנשים ולילדים בין כתלי ביתם מהמכים אותם, באותו מקום שאמור להיות להם למגן, ומאותם אנשים שאמורים להגן עליהם. עצם ההרשעה כוח של עצמו, בין ככתם שיטול על מבצע העבירה ובין כלי הרתעתי המונפה גם כלפי אחרים, לבלי יבצעו עבירות כגון אלה".**

בעניינו, לא שוכנעת שיש מקום להתחשבות כה מיוחדת של בית המשפט בנאים, עד כדי ביטול הרשעתו בדיין. אדרבא - בשים לב להערכתו של שירות המבחן לפיה מהנאשם נשקף סיכון גבוה להישנות עבירות דומות בעתיד, אלא אם יעבור טיפול אינטנסיבי וארוך טווח, ומקום בו הנאשם לא הקפיד עד תום לשתח' פעולה בפן הטיפול עם שירות המבחן - סבורתני כי נדרש גם נדרש כי יוטל עליו אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוהגים באלים, בין אם פיזית ובין אם מילולית, כלפי בנות זוגם. בהיעדר טיפול מתאים, יש לקוות כי ידיעה זו היא שתתרתינו מלשוב ולבצע עבירות אלימות כנגד המתלוונת, או בכלל.

22. התנאי לפיו הימנענות מהרשעתו של הנאשם לא תביא לפגיעה מהותית בשיקולי עונישה אחרים, הינו למעשה תנאי שבלעדיו אין, ולכן כאמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם להימנע מהרשעתו. יחד עם זאת, לא עצור הילוקי בנקודה זו, ואצין כי אף לא הוכח בפניו שהוורתה הרשעתו של הנאשם על כנה תביא לפגיעה ממשית בתעסוקתו או בשיקומו, ואסביר.

ממכתבו של מר דוד נסימי (שאינו נושא תאריך) עולה כי חברת "אפיקים" שבה מעסיק הנאשם הינה חברת תחבורה ציבורית שפעילה קווי תחבורה ציבורית בעיר אשדוד. כן נמסר שם, כי הנאשם הינו נהג ממושמע, יסודי ורציני, חרוץ

ואשר מקפיד על שירותות לשבעות רצון ממוני. מעבר לאלה, לא נתען במכבת זה כי הנאשם עלול להיות מופטור ממשום עבודתו במקורה שבו הרשותו תיוותר על כנה.

במכבת מיום 05.02.2017, לאחר ששוב פעם מר דוד נסימי משבח את עבודתו של הנאשם, הלה כותב: "לצין שבמידה והנ"ל יורשע אנו **נש��ול את המשך העסקתו כנהג באפיקים** חברת תחבורה ציבורית עד כדי פיטורי מהחברה. לאור זאת אבקש לשקלול האם להרשייעו שכן זה יפגע במקומ פרנסתו והמשך העסקתו כנהג בחברת תחבורה ציבורית".

הנה כי כן, משני מכתבים אלה עולה כי אף אם הרשותו של הנאשם תיוותר על כנה, עדין פיטורי ממשום עבודתו אינם מחזיבי המציאות. שכן, במכבת מיום 05.02.2017 נכתב מפורשות כי החברה "**תשкол**" את המשך העסקתו של הנאשם וכי הרשותו עלולה להביא לسنקציה "**עד כדי פיטורי מהחברה**". כמובן, אף אם הנאשם יורשע בדיינו, ממילא שאלת פיטוריו תהיה נתונה לשיקול דעת החברה, אשר יכולה לנתקוט כלפי הנאשם בנסיבות שונים שאינם בהכרח פיטורים, אלא "עד כדי פיטוריו". והרי חזקה על החברה כי תשקלול את מכלול השיקולים הרלוונטיים לעניין הנדון, ובכלל זה את מאפייניו החזיביים של הנאשם, כפי שאלה מפורטים בשני המכתבים שהוגשו לעוני.

זאת ועוד, אף אם יצא מנקודת הנחה כי הנאשם יופטר מעבודתו אם הרשותו תיוותר על כנה, הרי שעדיין לא נתען בפנים, וממילא גם לא הוכח, כי רישון הנήיגה לאוטובוס ישולל ממנו או שתוקפו לא יוארך. יוצא אפוא, כי לא הוכח שגם הנאשם יורשע בדיינו הדבר ימנע הימנו להמשיך לעסוק במקצועו שלו, אלא שייתכן כי יצטרך לעשות זאת במסגרת חברה אחרת.

כאן אף מצאתי להזכיר את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) **24457-03-15 פבל גוטמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015), שם נקבעה מעין "**מקבילית כוחות**", כאשר מידת הפגיעה הקונקרטית שהוכחה נדרשת כתנאי להימנעות מהרשעה תעמוד ביחס ישיר לחומרת העבירות המיוחסות לנאים (והדברים אף נלמדים מהתנאי הדורש קיומו של יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין מידת הפגיעה בנאים). כלשונו של בית המשפט:

"**ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרש פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בנסיבות המצוים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מסווג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על הרשותה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרסים הציבוריים.**"
כן ראו דברים דומים שנאמרו בת"פ (מחוזי ירושלים) **36771-11-15 מדינת ישראל נ' פנס ואח'**, (14.06.2016).

והנה בעניינו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות אלימות כלפי רعيיתו, אשר בוצעו בשתי הזדמנויות, ושאחת מהן הותירה אצל המתлонנת סימן חבלה של ממש לאחר שהוא נגח באפה. כאמור, היה על הנאשם להוכיח 피해 ממשית ומוחשית בעתידו ובתעטוקתו, וזאת הוא לא עשה.

בשלוי נקודה זו אשוב ואציג, כי ניתן לראות בדברים הנוגעים לשאלת הנזק הקונקרטי כנאמרים בבחינת מעלה מהצורך. שכן, אף אם יצא מנקודת הנחה שהרשעות של הנאשם בדיון תפגע בתעטוקתו בצורה ממשית, עדין לא יהיה בכך כדי לשנות ממסקנתני לפיה אין מקום להורות על ביטול הרשעה. שכן, כאמור, ממילא שוכנעת כי לא ניתן במקורה זה להימנע מהרשעות מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

23. זאת ועוד, וכפי שצווין קודם לכן, מסקנתנו לפיה אין מקום להימנע מהרשעתו של הנאשם אף מתחזקת לנוכח הערכתו של שירות המבחן לפיה הנאשם קיים סיכון ברמה גבוהה להישנות עבירות דומות. הנאשם לא עבר טיפול מובנה, אינטנסיבי וארוך טooch, ועל כן סיכון זה עומד על כמו גם כו. עד יש לתת את הדעת לכך שאון הדבר במעידה חד פעמי של הנאשם, שכן העבירות בוצעו על ידו בשתי ההזדמנויות שונות (וראו את מבחני העזר שנקבעו על ידי כב' המשנה לנשיאה שי לווין בפרשת כתב).

אכן, אילו הנאשם היה מתגיס להליך הטיפולי כפי שהוצע לו על ידי שירות המבחן יתר הגופים הטיפוליים, מסוכנותוعشiosa הייתה להצטמצם. אולם, כפי שתואר בתסaurus מיום 06.04.2017, הנאשם התקשה להגיע בעקבות לשיחות הפרטניות במרכז למניעת אלימות במשפחה ולכנ טיפול זה הפסיק. כמו כן, הנאשם מיאן להגיע לשירות המבחן כדי שתיבחן אפשרות שימושו בקבוצה טיפולית במסגרת השירות, ובעצם כך, ניתן לומר כי דחפה את היד שהושטה לו על ידי שירות המבחן בפני הטיפולי. בנסיבות אלה, אין מדובר על הענקת משקל מכריע לשיקול השיקום בשאלת הרשעתו של הנאשם.

24. לבסוף יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן להורות על ביטול הרשעה של הנאשם. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הרואוי, בית המשפט איננו מחויב להה. כפי הידוע, ככל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומת זאת, אמון בית המשפט על שיקול אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מטעם שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקל (ראוי והשוו), דבריו של כב' השופט מ' שמגר בעפ' 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בעפ' 1472/15 שי שעשו נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); בעפ' 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

גם לגופו של עניין, אצין בהירות הנדרשת כי תסוקיר שירות המבחן ביום 28.12.2016 שבסופו המלצה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם הינו אמביוולנטי במידה מה, ונדמה שהמליצה הסופית של השירות אינה הולמת את התרשםותו כפי זה הובאה בגוף התסוקיר.ברי כי בית המשפט אינו שם עצמו בעלו של שירות המבחן, אולם לא נהיר כיצד שירות המבחן בא בהמלצה להימנע מהרשעתו של הנאשם, וזאת חרף הערכתו כי קיים סיכון ביןינו גבוהה להישנות עבירות דומות מצדו של הנאשם (כאשר הוא טרם שולב בטיפול שהוא בו כדי להפחית מסוכנות זו).

25. לאור כל האמור לעיל, ו邏輯ית ענישה אחרים, וכי לא הוכח שהרשעתו בדיון בהכרח תسب לו נזק חמור, הריני להורות כי **הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה**.

גזרת העונש המתאים לנאשם

26. אשר לגזרת עונשו של הנאשם בגין מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקל בעניין זה את הנسبות שאין קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלה מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתך לעבודה כי לנאשם עבר פלילי נקי, וכי זו הסתמכותו הראשונה עם החוק. כן שקהלתי את חלוף הזמן

מעט ביצוע העבירות ואת הפגיעה שעוללה להיגרם לנאשם ולמשפחהו ככל שיושת עליו עונש מאסר, ولو לריצו בעבודות שירות, וזאת בשים לב לעובדה כי הלה טרם ריצה עוני מאסר בעברו, ולכן שהוא אב לחמישה ילדים קטינים.

עוד ולKeyValue, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה ביצוע העבירות, מה שייתר את העדתה של המתלוונת בבית המשפט ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטו יקר. כמו כן, הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והתחרט עליהם. אם כי ומנגד, אין להתעלם מהתרשומות של שירות המבחן, לפיה הנאשם מטשטש את הנسبות שאפפו את ביצוע העבירות ומזהער מחומרתן. במידה רבה, יש בדברים אחרים אלה כדי ללמד על כך שהנאשם לא הפנים עד תום את חומרת מעשיו.

עוד יש ליתן את הדעת לעובדה כי הנאשם שהוא במסגרת תיק זה בمعצר אחורי סוג ובריח וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבלים.ברי כי הлик המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך סבורתני כי היה בהליך המעצר כדי להבהיר לו את המסר הנדרש ולהרטינו במידה רבה מביצוע עבירות נוספות בעתיד, וכי אכן שאנו ניתן לשקל שיקול זה במסגרת סעיף 40(3) לחוק העונשין.

עוד ולKeyValue, נתתי דעתך לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שהדברים פורטו בתסקיר שירות המבחן מיום 28.12.2016, ושיתacen כי היה בהן כדי להשפיע, ولو במקצת, על ביצוע העבירות. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את יתר מאפייניו החוביים של הנאשם, ובכלל זה את העובדה כי הלה אזרח יזרני, משולב בשוק התעסוקה, ואשר מבצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר, כפי שהדברים באים לידי ביטוי בשני המכתבים שהתקבלו מהתיקון.

מנגד ולחומרה, שקלתי את העובדה כי הנאשם לא הקפיד לשתחפּ פעולה עם שירות המבחן בכל הנוגע לטיפולו בתחום האליםות הציגית, כך שהוא מוקד בעייתי וקיים אישיותו שעדמו ברקע לביצוע העבירות, לא אינו. ולא בכך, העיריך שירות המבחן כי עודנו נשקף מהנאשם סיכון ברמה גבוהה להישנות התנוגות אלימה. וווער, שירות המבחן ביצע ניסיונות רבים לרתום את הנאשם להליך טיפולו, אולם מעבר לאותו הлик ראשוני שביצע הנאשם, הדבר לא צלח. למרבה הצער, יצא כי המוטיבציה שהביע הנאשם להשתלב בהליך טיפולו, הובעה מהשפה אל החוץ בלבד. באיזון הראי בין מכלול השיקולים לקולא בין כך שהנאשם לא ניאוט בצורה מספקת להציגיס להליך טיפולו, כך שעדיין נשקף הימנו סיכון לביצוע עבירות דומות, והעובדה כי מזער מחומרתן של העבירות, דומה כי על פניו היה מקום לקבל את עתרתה העונשית של המאשימה במלואה ואף נדמה שעמדה זו מבטאת מתן משקל ניכר ומכירע לאותם שיקולים שיש לשקלול לקולא ולזקוף לזכותו של הנאשם.

דא עקא, בנסיבותיו החיריגות של התקיק הנדון, ומאחר שבשל מצבו הבריאותי הנאשם נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות, מצאתי, גם אם לא בלי התלבטות, להימנע מהשתתך רכיב של מאסר בפועל, ואנמאן.

תחילה יזכיר, כי עם תום שמיית הטיעונים לעונש, הופנה הנאשם אל הממונה על עבודות השירות על מנת שתתתקבל חוות דעת בעניינו. בחוות הדעת מיום 22.10.2017, הודיע הממונה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות השירות ואולם לאור טענותיו של הנאשם כי הוא סובל מבעיות רפואיות שנתגלו בברכו והעובדה כי הוא צפוי לעבור ניתוח ברגלו השמאלית לאחר ש עבר ניתוח ברגלו הימנית, הלה נמצא שלא כשיר לביצוע העבודות; בחוות הדעת מיום 13.12.2017, הודיע הממונה כי הלה כשיר ל עבודות שירות ואף תואם עבורי מקום השמה. דא עקא, בהמשך, ומשטען הנאשם בפרוטוקול הדיוון מיום 26.12.2017, כי מצבו הרפואי הוחמיר לאחר שהותקף על ידי נושא (מספר ימים לאחר פגישתו האחורה במסדרי הממונה), הלה הופנה על ידי בית המשפט פעם נוספת למשדרי הממונה על מנת שבעל זאת תיבדק האפשרות להשיםו במקום הולם ומתואם למצבו הרפואי. בחוות דעת נספת מיום 14.01.2018, הודיע כאמור הממונה כי עקב תאונה שעברה, הלה מוגבל אורתופידית וכי על סמך אישור מרופא מומחה חוות דעת רופא שב"ס לא ניתן לשלו במערך

עובדות השירות. על דברים דומים חזר הממונה על עובדות השירות גם בחוות הדעת העדכנית מיום 06.06.2018.

לומר לציין, כי מצבו הבריאותי של הנאשם ומוגבלותו הם אכן מהנתונים שעליהם רשאי, ולא לומר מחייב, הממונה על עובדות השירות לבסס את חוות דעתו (וראו בעניין זה סעיף 51(ב1)(ז) לחוק העונשין). לצד אלה, כאשר מניעתו של הנאשם לבצע עבודות שירות מסוימות שאין תלויות בו או ברצונו הטוב, אלא אף בשל מצבו הבריאותי-הפייזי שלו נקלע על כורחו, דומני כי לא יהיה זה צודק או הוגן לגזר עליו חלף מאסר בעבודות שירות (עונש שהוא נגזר עליו אילו מצבו הבריאותי היה שפיר) מאסר לריצוי מחוזי סורג ובריח, ואפונה בעניין זה לדבריו של כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין ברע"פ 1 ג'גו אסרך נ' מדינת ישראל, (10.03.2010):

"**נציין כי בਮובן הערכי אין מצבו של אדם עם מוגבלות צריך לדעתנו להיות שונה מזו של כל אדם, לא רק בשל חוק שווון זכויות לאנשים עם מוגבלות, תשנ"ח-1998, המדבר (סעיף 2) ב'זכותו להשתתפות שוויונית ופעילה בחברה בכל תחומי החיים', אלא בשל חובת הגינות שאינה טעונה חוק, והיא מעוגנת בערכיים אנושיים בסיסיים. הרי לא יתכן, כי אדם עם מוגבלות יאסר במקום אחר לא "אסר".**

דברים אלה של בית המשפט העליון בחרורים וחד משמעיים הם, ונדמה שלא בכך ניתן למצוא כוון בפסקה השונה לא מעט מקרים שבהם מדובר בנאים אשר בית המשפט מצא תחילת כי העונש הראו להם הוא מאסר בעבודות שירות, אולם בשל מצבם הבריאותי שבטעינו הם נמצאו ככל כשירים להשמה בעונש זה, השית עליהם בסופו של יום עונשה מוקלה יותר בדמות מאסר מותנה, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו.

כך למשל, בע"פ 2383/16 קאעוד תמיימי חמזה נ' מדינת ישראל, (02.01.2017), דובר בנאים אשר הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בבית המשפט המחוזי הושת עליו מאסר מחוזי סורג ובריח לתקופה של שלושה חודשים ויום. דא עקא, בית המשפט העליון קיבל את ערעורו והורה על ביטול עונש המאסר, כאשר נימוק מרכזי לכך היה העובדה שעונש המאסר הושת על הנאשם לאחר שהוא נמצא כשיר לבצע עבודות שירות מטעמים בריאותיים-נפשיים (ולאחר שהוא הופנה לממונה על עבודות שירות מתוך מגמה שהעונש יריצה בדרך זו). בדומה, בע"פ (מחוזי ירושלים) 10/2008 יוסף גולדציאן נ' מדינת ישראל, (06.05.2010), דובר בנאים אשר צירף שני תיקים ובסופו של דבר הורשע בעבירות של החזקת סם מסוכן, אספקת סם מסוכן, תקיפה סתם והפרת הוראה חוקית (2 עבירות). לאחר שהנאימים הופנהו אל הממונה ונמצא שהיו כשיר להשמה בעבודות שירות, וזאת לנוכח מצבם הבריאותי-נפשי, בית משפט השלום גזר עליו שלושה חודשים מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם והורה על ביטול עונש המאסר, תוך שציג, בין היתר, כי: "**הגענו לכל מסקנה שבמצב שבו לא ניתן לשbez את המערער לעבודות שירות, אין זה ראוי כי הוא ישלח למאסר מחוזי סורג ובריח.**".

למקרים נוספים שבהם נמנעו בתי המשפט להשיט מאסר בפועל על מי שנמצא אינו כשיר לבצע עבודות שירות מסוימות רפואיות, ראו: עפ"ג (מחוזי חיפה) 44648-02-15 מדינת ישראל נ' ראייק אבו חמדה, (18.06.2015); ת"פ (שלום קריות) 23917-04-15 54158-11-14 מדינת ישראל נ' אנדורי לובנצ'וב, (30.04.2017); ת"פ (שלום קריות) 21679-04-15 מדינת ישראל נ' שאול בראנץ, מדינת ישראל נ' פלוני, (03.07.2016); ת"פ (שלום רחובות) 9524-12-13 מדינת ישראל נ' פלוני, (21.10.2015).

עוד לציין, כי במקרים חריגים יכול מצב רפואי של הנאשם, **כשלעצמו**, להצדיק סטייה לקוala ממתחם העונש ההולם

(וראו בעניין זה, פסק הדין בעניינו של אורי לפליינסקי, בע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל**, 29.12.2015); וע"פ 4506/15 **צבי בר נ' מדינת ישראל**, (11.12.2016)). אכן, כל מקרה צריך להיבחן לגוף ולא בכל מקום שבו עסוקין בנאש הולקה בבריאותו, יbia הדבר מינה וביה לסתיה לקולא מתחכם העונש וממילא גם לא להימנוות מהשתת עונש מאסר. לצד אלה, אין להתעלם מהעובדה כי בהשוואה לאנשים בריאים, נשיאת עונש מאסר היא קשה ופגענית יותר בעבר אנשים שמצבם הבריאותי רעוע, והרי שהנזק שועלם להיגרם להם כתוצאה מעונש זה הוא רב יותר.

גם במקרה הנדון, בפניו נאשם שמצו הבריאות התדרדר עד כדי כך שרופא שב"ס העיר שהוא אינו כשיר לחילוין לביצוע העבודות, ומכאן ניתן להזכיר כי גם שהוא אחורי סורג ובריח עלולה להרע לו בצורה משמעותית, בוודאי ביחס למוי שמצו הבריאות שפיר. בהינתן אלה, וכאשר **הייתה נכונות (גם מצדה של המאשימה) לנזוז על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות**, דומני כי בנסיבות המתוירות לא יהיה זה צודק "להמיר" עונש זה במאסר אחורי סורג ובריח.

ודוק, לא נעלמה מעניין הערכתו של שירוט המבחן לפיה מהנאשם עודנו נשקף סיכון להתקנות אלימה. אולם, בד בבד העיר השירות כי השתלבותו של הלה בהליך טיפול ייעודי בתחום האלים הציגית, והשתלבות המתלוונת בטיפול המתאים לצרכיה, תפחית מרמת הסיכון. אף להתרומותיו, היה בהליך המשפטים כדי להרטיע את הנאשם, ומה גם שחיי המעשה מלמדים כי מאז ביצוע הפעולות המיחסות לו, לא שב לבצע עבודות נוספות. עוד אוסף, כי ככל מקרה גם יוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה, שירחף מעל ראשו כחרב מתחפה וירתיעו מביצוע עבודות נוספות.

27. בהינתן כל אלה - בשים לב למצבו הרפואי של הנאשם, שבטעו הוא נמצא כלל כשיר לביצוע עבודות שירות וכאשר מכלכתילה סברתי (כפי עתירתה העונשית של המאשימה) כי עונש מאסר בעבודות שירות הוא העונש הרاءו לו; לנוכח חלוף הזמן; ובערו הפלילי הנקי של הנאשם - מצאתי כי לא יהיה זה צודק להשיט עליו, חלף עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, עונש מאסר לריצוי בפועל.

עוד ובטרם חתימת גזר הדין, אזכיר כי התקנות של הנאשם ראוי לכל גנאי, ואלמלא הנימוקים המפורטים לעיל, הוא בהחלט היה ראוי לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, וככל שהוא היה נמצוא כלל כשיר מסיבות הקשורות בו (ולא כמו במקרה הנדון מסיבות שאין תלויות בו), גם למאסר לריצוי אחורי סורג ובריח. עוד יזכיר, כי אם למצבו הרפואי של הנאשם בלבד היה מדובר, ולא באותו צבור נסיבות שפורט קודם לכן, כי הרי שבו לבדוק לא היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש להימנע מהשתת רכיב של מאסר בפועל. כאמור, **צבר הנסיבות החירגות שתואר לעיל (ולא המצב הרפואי לבדוק)** הוא שהביא את בית המשפט למסקנה לפיה ניתן בזו הפעם לנ��וט במידת החסד עם הנאשם. אם כי, מצאתי להבהיר לנאשם, כי אם חיללה ישוב לסתורו ויעז לנקטו שוב באלים כלפי המתלוונת או כלפי כל אדם אחר, כי אז נדמה שלא יהיה עוד מקום להתחשב שוב פעם במצבו הבריאותי ובכל יתר המאפיינים שעלה פניו ניתן לשקל ולקיים, מה שועלול להוביל בסופה של יום לעונשה חמירה. מן הרاءו שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם הפנמוו בדבר חומרת מעשייו לא תביא לידי כך שהוא ימנע מביצוע עבודות נוספות, אולי אימת הדין תעשה כן.

עוד יאמר, כי בשים לב למצבו הרפואי של הנאשם, אף לא מצאתי כלל טעם להשיט עליו עונש בדמות צו של"צ. אך עקאה, הדברים יבואו לידי איזון וחומרת המעשים תקבל את ביטויו ברכיבי הפסיכו והקנס שיושתו עליו.

28. מכל המקובל לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה אלימות מסוג פשוט.

ב. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה אלימות מסוג עוון לרבות עבירה של איום.

ג. הנאשם ישלם פיצויי בסך 7,500 ₪ למתלוננת ע"ת/2.

מצורף בזאת סופס פרטי ניזוק.

הפיצוי יקווז מסכום ההפקדה שהופקדה ע"י ביהם"ש בקופה ביהם"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו ואילו היתרה תשולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים כשהראשון שבhem בתוך 30 יום מהיום.

כל תשלום בתיק יזקף תחילת לטובת הפיצוי. כל תשלום בתיק יזקף תחילת לטובת הפיצוי.

ד. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורה.

הकנס ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבhem בתוך 90 ימים.

ה. הנאשם יחתום על התcheinבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירות אלימות, לרבות עבירה של איום, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תחתם התcheinבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ו. צו מבנן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובירה לנائب חסיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ומשמעות העדר שיתוף הפעולה.

העתק גזר הדין ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ל"ס ייון תשע"ח, 13 יוני 2018, במעמד הצדדים.